

Herinneringen vakantie 1933

Op een totaal verregende zomerdag op 'de Fransche Kamp' zat ik te denken aan de allereerste vakantie uit mijn leven. Die was dan ook onvergetelijk.

Het was 1933, de diepste crisisjaren, mijn leeftijd was toen 11 jaar en ik was de oudste zoon uit een gezin van 6 personen. Vader Braak was een invalide kleermaker. Hij kwam op het idee om in de schoolvakantie te gaan kamperen. Een hele week naar bos en hei bij Bussum, waar 'de Fransche Kamp' ligt. Een simpel idee, maar hoe moesten we dan verwezenlijken? Een tent hadden we niet.

Maar vader was nooit voor één gat te vangen. Hij tikte een partij zakken op de kop, die uit elkaar werden getornd en gewassen. Daarna werd er een tent van gemaakt. Een nadeel was dat de zakken vol zaten met grote rode stempels: 'Prima Amerikaanse patentbloem'. Sponsoring bestond toen nog niet. Als dat wel het geval was geweest, had vader misschien nog wat geld los kunnen peuteren van die firma om de onkosten te drukken! Er kwam nog veel meer kijken bij de organisatie. Ons gezin had slecht de beschikking over twee fietsen. Moeder en ik hadden er een. Een vriendje, dat enig kind was, had ook wel oren naar kamperen. Zij vader had een rijwielstalling en Jantje mocht met ons mee, onder het bedring dat zijn vader ons twee fietsen zou lenen. Daar ging de vader mee akkoord en nadat hij de conditie van de banden van onze fietsen had bekeken, gaf hij ook een extra grote tube solutie bij.

Een vriendin van moeder bezat ook een fiets en ook zij werd enthousiast gemaakt. Vader naaide bovendien nog zijtassen voor de fietsen. Uiteraard met de al genoemde stempels. Omdat we ook op kampeergebied niets bezaten, werd de halve keukenuitrusting geplunderd. Moeder had van het schamele inkomen van de steun proviand gespaard, zoals margarine, blikken tomatensoep en blikken gehakt. Einde was het zover, het grote moment was aangebroken. Vader en het jongste broertje gingen met de trein. Tante Truus kreeg de tent met de stokken achterop en wij de rest en dat was nogal wat. Want niet alleen dekens, proviand en een driepitsoliestel moesten in de zijtassen. Er moest ook nog van alles aan de fiets gebonden worden; een grote stormlantaarn, een steelpan, een koekenpan en noem maar op. Toen we eindelijk opstapten werden we uitgewuifd door alle burens. We waren nog geen tien meter op pad, of we hoorden een alarmerende gil: "Stop... mijn achterwiel draait niet!!!!" Het was tante Truus met de tent. Er was geen beweging in het wiel te krijgen. De oorzaak? Snelbinders bezaten we niet, dus de boel was met touw vastgesjord. De fout was alleen dat tante Truus de touwen door het achterwiel had geregen. Dan konden we dus betrekkelijk snel oplossen. We reden verder onder hevig gerammel van pannen en potten. De bestrating was ook niet je van het, want die bestond toen hoofdzakelijk uit kinderhoofdjes van ronde natuursteen. We zagen moeder steeds ongerust kijken en luisteren. "Jongens, we moeten stoppen, er tikt iets aan mijn fiets." Hoe ze in al dat lawaai toch nog kon horen dat er iets tikt, was me een raadsel. Maar goed, wat stapten af en inspecteerden de fiets. Het achterwiel omhoog, maar er was niets te bekennen. Ook het voorwiel liep gesmeerd. Dus maar weer opgestapt. Maar moeder bleef onrustig. Ik luisterde met haar mee en inderdaad, er was een monotone tik te horen. We stapten nog eens af, maar er bleek niets te bekennen. Toen viel ons iets op. Wat een rare punt zat daar onderin. Ze zei: "Vader heeft daar een ijzeren moer ingenaaid om het opwaaien van mijn rok tijdens het fietsen te voorkomen." Dat bleek dus de oorzaak van het getik te zijn. Iedere keer als ze trapte, sloeg de anti-rokopwaaier tegen het frame van haar fiets.

Uiteindelijk kwamen we na zo'n drie uur fietsen in een voor ons heel ander land. We zagen een prachtige paarse hei, we zagen een echt bos. Het Spanderswoud. We ontdekten de Bussumer Grindweg. Een prachtige, indrukwekkende groene poort van beukenbomen. We hoorden vogels in alle toonaarden fluiten. Dat was nog eens wat anders dan een mus! We sliepen in het stro en moeder maakte 's morgens op haar driepitsstel bruine bonen klaar. Of ze bracht rijst aan de kook, die ze dan in het stro verder liet gaar worden. En als afwisseling genoten we van de meegebrachte tomatensoep. We hoorden 's morgens de stilte, zagen de zon opkomen en 's avonds zagen we het avondrood ondergaan. Kortom, we hadden feest!!!

Een vakantiefeest om nooit te vergeten. We hadden veel bagage en geen geld. Maar de herinnering die blijft ook bagage, megedragen voor je hele leven de ontdekking van de prachtige 'Fransche Kamp' met haar unieke omgeving. Je raakt er nooit op uitgekeken.

J. Braak

Meer dan 50 jaar kampeerder op de Fransche Kamp, overleden in 2008.